

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **E. B.**, zastoupen Mgr. Martinou Sklenskou, advokátkou se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, **za účasti:** I) P. B., II) nezl. H. S. B., III) nezl. J. P. B., oba zastoupeni zák. zástupkyní P. B., všichni zastoupeni Mgr. Martinou Sklenskou, advokátkou se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 22. 8. 2025, č. j. 72 A 4/2025-46, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že se až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem pozastavují účinky rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 6. 2025, č. j. OAM-16319-13/PP-2024.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci shora označeným rozsudkem zamítl žalobu žalobce směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2025, č. j. OAM-16319-13/PP-2024, kterým byla podle § 87p odst. 2 ve spojení s § 87f odst. 3 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti jeho průkazu o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU a doba platnosti tohoto průkazu nebyla prodloužena, neboť bylo shledáno, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Stejným rozhodnutím byla žalobci podle § 87f odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta 35 dnů od jeho právní moci k vycestování z území České republiky.

[2] Žalovaný takto rozhodl v návaznosti na skutečnost, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 9. 2024, č. j. 7 T 4/2024-16665, shledán vinným ze spáchání zločinu organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice dle § 340 odst. 1, odst. 3 písm. a) a odst. 4 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „trestní zákoník“), na jehož spáchání se podílel jako pachatel trestného činu spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny ve smyslu

§ 107 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 3 roky.

[3] Krajský soud navzdory žalobcovým žalobním námitkám shledal, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a že rozhodnutí žalovaného nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

[5] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodňuje především tím, že by se v případě jeho nepřiznání byl nucen vrátit do Turecka a zanechat na území ČR svou manželku a nezletilé děti – osoby zúčastněné na řízení. Přesun rodiny do Turecka by byl totiž je stěží realizovatelný, neboť manželka je Češka, která je na území ČR plně usazena a neumí turecky. Děti jsou rovněž na území ČR dlouhodobě usazeny, chodí zde do školy. Turečtinu neovládají na takové úrovni, aby mohly školu navštěvovat v Turecku. V případě vycestování by se stěžovatel mohl z důvodu absence trestní zachovalosti vrátit na území ČR až nejdříve za 5 let. Zanikla by také jeho živnost, která je vázána na jeho pobytové oprávnění. Stěžovatel tvrdí, že by povinnost vycestování z území ČR nepřiměřeně zasáhla do soukromého a rodinného života jeho samotného i jeho rodiny. Obzvláště dcera je na stěžovatele dle výpovědi jeho manželky citově vázána a jeho vycestování z ČR by těžce nesla. Z průměrného příjmu v Turecku by přitom stěžovatel nebyl schopen uživit svou rodinu žijící ve střední Evropě.

[6] Žalovaný s návrhem na přiznání odkladného účinku nesouhlasí, neboť dle jeho názoru není splněna podmínka vzniku nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a přiznání odkladného účinku by dle jeho názoru bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Žalovaný uvádí, že újma, která by stěžovateli byla způsobena vycestováním z území ČR, je zmírněna tím, že o společné děti pečuje především jeho manželka, která pobírá rodičovský příspěvek. Děti podle žalovaného nemají žádné zdravotní problémy a na území ČR legálně nepobývají žádní další stěžovateli rodinní příslušníci. Žalovaný nerozporuje, že vycestování stěžovatele z území ČR zasáhne do soukromého a rodinného života jeho samotného i jeho rodiny. Tento zásah ovšem žalovaný posoudil a dospěl k závěru, že nebude nepřiměřený. Stěžovatel je v produktivním věku a jeho zdravotní stav je dobrý, protože v případě návratu do Turecka nebude jeho věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či zahájení podnikatelské činnosti. V zemi původu strávil většinu svého života. V podnikatelské činnosti na území ČR ho mohou zastoupit další osoby, které se na ní již podílejí. Stěžovatelův pobyt na území ČR je vázán jen na rodinu a podnikatelskou činnost, do společnosti se úspěšně neintegroval a opakovaně nerespektoval zákony ČR. Správní soudy dle žalovaného konstantně vyjadřují názor, že újmou spočívající v povinnosti opuštění území ČR může argumentovat každý cizinec, kterému nebylo uděleno pobytové oprávnění, neznamená to ovšem, že musí soudy přiznávat odkladný účinek v takových případech paušálně. Přiznání odkladného účinku je totiž mimořádným institutem.

[7] Osoby zúčastněné na řízení se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti nevyjádřily.

pokračování

[8] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost ze zákona odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Po zhodnocení okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[11] Nejvyšší správní soud vycházel zejména z předpokladu, že nedojde-li k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, bude stěžovatel v důsledku právních účinků rozhodnutí žalovaného nucen opustit území České republiky, a to ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že právní účinky napadeného rozhodnutí žalovaného by pro stěžovatele představovaly citelnou újmu, neboť jeho nucené vycestování by zasáhlo do jeho práva na ochranu soukromého a rodinného života, a především pak do práva jeho dvou nezletilých dětí na společné soužití s oběma rodiči. Na území ČR totiž pobývají jeho dvě nezletilé děti i manželka, které mají české státní občanství. Naopak v případě vycestování obou dětí stěžovatele společně s otcem by bylo zasaženo do jejich vzdělávání a rovněž sociálních vazeb, které již s ohledem na svůj věk v ČR navázaly. Argumentuje-li žalovaný tím, že o společné děti pečuje zejména stěžovatelova manželka, je nutné konstatovat, že tato situace byla způsobena primárně stěžovatelovým pobytem ve výkonu trestu odnětí svobody, z něhož však již byl stěžovatel podmíněně propuštěn.

[12] Na základě uvedených skutečností tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že právní účinky rozhodnutí žalovaného by pro stěžovatele a jeho nezletilé děti znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal ani takové skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně

konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že stěžovatel byl odsouzen za trestný čin, jehož závažnost nikterak nebagatelizuje, současně je však třeba vzít v úvahu, že se nejednalo o trestnou činnost násilné povahy a že stěžovatel již byl příslušným trestním soudem podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je navíc rozhodnutím toliko dočasné povahy, které pouze po omezenou dobu oddaluje povinnost stěžovatele vycestovat z území ČR, jež se plně obnoví v případě, že nebude kasační stížnosti stěžovatele vyhověno a stěžovatel mezitím nezíská jiný pobytový titul. Nejvyšší správní soud je totiž o stěžovatelově kasační stížnosti dle § 172 odst. 10 věty druhé ve spojení s § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinen rozhodnout ve lhůtě 90 dnů od dne jejího podání. Tato lhůta tedy v daném případě počala běžet již dne 25. 9. 2025 a je třeba ji v této souvislosti porovnat s celkovou dobou stěžovatelova pobytu na území ČR, který dle žalovaného trvá již od roku 2015. Nejvyšší správní soud má za to, že za dané situace hrozí stěžovateli a jeho nezletilým dětem v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti újma, která svou intenzitou převyšuje míru rizika ohrožení veřejného zájmu spojenou s přiznáním odkladného účinku, a tedy s dalším setrváním stěžovatele na území ČR po takto omezenou dobu.

[14] Nejvyšší správní soud dodává, že odkladný účinek byl stěžovatelově kasační stížnosti přiznán na základě individuálních okolností jeho případu, zejména jeho úzkých rodinných vazeb na území ČR, a to v první řadě k jeho nezletilým dětem, které jsou občany ČR. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v projednávané věci proto v žádném případě neznamená nutnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti každého cizince, který argumentuje újmou způsobenou povinností vycestovat z území ČR.

[15] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Je však třeba uvést, že přiznání odkladného účinku pouze vůči napadenému rozsudku krajského soudu za situace, kdy byla zamítnuta žaloba, s níž stěžovatel nespojil návrh na přiznání jejího odkladného účinku, by nemohlo vést k odložení účinků rozhodnutí žalovaného po dobu trvání řízení o kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud vymezil rozsah odkladného účinku tak, že se jeho přiznáním pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti přímo účinky rozhodnutí žalovaného. V takovém případě se do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti dočasně obnovuje oprávnění stěžovatele pobývat na území ČR dle § 87y odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[16] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o kasační stížnosti.

[17] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel před vydáním rozhodnutí o jeho návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podal také žádost o osvobození od soudních poplatků dle § 36 odst. 3 s. ř. s., o které dosud nebylo rozhodnuto. Nejvyšší správní soud proto o případném uložení povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku rozhodne až následně, v závislosti na posouzení stěžovatelovy žádosti o osvobození od soudních poplatků.

pokračování

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. října 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu